

opusdei.org

Лист Прелата (серпень 2010)

Тема пастирського листа
Прелата Opus Dei -
богородичні свята серпня.

09.08.2010

Мої дорогі діти, нехай Ісус береже
для мене моїх дочок та синів!

Я пишу цього листа,
повернувшись з подорожі
країнами Південної Америки.
Перебуваючи в Еквадорі, Перу та
Бразилії, крім радості від
зустрічей з моїми братами й

сестрами та багатьма іншими людьми, я також мав можливість молитися перед образами Пресвятої Діви в різних санктуаріях. Відчуваючи підтримку кожного з вас, я старався молитися з такою ж побожністю, з якою молився перед образами нашої Матері св. Хосемарія. Я дякував нашій Матері за її постійну молитву за Церкву й Справу та просив і в подальшому Її щедрого благословення. В Бразилії я особливо відчув вашу молитву до Марії, згадавши викарбувані в моєму серці палкі слова нашого Отця, сказані ним в санктуарії Апаресіда[*], і повторені згодом в Сан-Паулу: **“Я сказав нашій Матері, що хотів молитися з більшою вірою”**. Перебуваючи в Еквадорі, я згадав блискучий урок, даний нам св. Хосемарією, коли він, страждаючи від *soroche*, гірської хвороби, був змушений майже повністю

припинити свою катехитичну діяльність, але продовжував плекати особисту побожність до св. Йосифа та духовне дитинство, протягом двох тижнів залишаючись “активно бездіяльним”. Багато спогадів нахлинули на мене і в Перу, серед іншого, я згадав велику радість нашого Отця, яку він відчув, побачивши зображення сцени, що носив у своєму серці: Пресвята Діва і св. Йосиф поклоняються Ісусу, схованому в дарохранительниці. З якою любов'ю він молився перед тим віттарем!

Давайте протягом місяців, що залишилися до закінчення цього Марійного року, посилимо наше виявлення любові до Богородиці. В день 15-го серпня, на свято Внебовзяття Діви Марії, ми розпочнемо другу половину Марійного року. Прагнімо

прожити його з оновленим синівським духом, наслідуючи марійну побожність св. Хосемарії. Він часто говорив: **“якщо є щось, в чому я хотів би, щоб ви наслідували мене, то це моя любов до нашої Матері.”** Іншого разу він говорив нам про **“наслідування Ісуса Христа, який є Взірцем в усьому, і також в Його любові до своєї Матері.”**[1]

Сьогодні, проживши першу половину року, який з нагоди 80-тої річниці початку Справи серед жінок ми вклали до рук Марії, ми маємо можливість підбити підсумки прожитих тижнів, щоб задати собі добрий темп подальшого руху. **“Під час богородичних свят ми не повинні заощаджувати проявів любові. Навпаки, треба частіше возносити до Неї наші серця, просячи в Неї заступництва в наших потребах, дякуючи їй за**

постійну материнську опіку та довіряючи їй тих, кого ми любимо. Але, якщо ми дійсно хочемо бути люблячими дітьми, кожен день має давати слухну нагоду для виявлення любові до нашої Матері, так само як кожен день є слухним для тих, хто любить один одного.”[2]

Урочистість 15 серпня надихає нас наполегливо втілювати в життя поради нашого Отця. Бог чудесним образом обрав Марію у вічності, щоб вона стала Матір'ю Воплоченого Слова. Цей акт обрання досягає кульмінації, коли Бог у славі забирає її на небо душею й тілом. Внебовзяття Діви Марії є наче завершенням райдуги, що почалася її Непорочним Зачаттям. Воно неухильно спрямовує нас до розважання в глибокому зосередженні щоденної подорожі

нашої Матері цим світом до свого небесного помешкання.

В Євангелії Святої Меси цього свята Церква говорить нам про Вівдвідання Богородицею своєї родички св. Єлисавети. Отці Церкви та інші церковні автори завжди розглядали цей епізод як зображення того, що є властивим цілому життю Марії, визначеному точною і радісною слухняністю до всього вказаного їй Богом. Ціле життя Марії, від *fiat*, сказаного в Благовіщенні, до мовчазного *fiat* у підніжжя Хреста, є абсолютною, без найменшого сумніву, вірністю наймилішій волі Бога.

Святий Лука, який говорить про Марію найбільше з усіх євангелістів, в деталях описує зустріч Богородиці з св. Єлисаветою. Ця сцена, як і багато інших сцен Євангелія, глибоко викарбувана в нашій пам'яті,

завдяки нашому щоденному спогляданню цих сцен в таємницях Розарію. Давайте ще раз насолодимось описом зустрічі.

Тими днями Марія, зібравшись, пустилася швидко в дорогу в гірську околицю, в місто Юди. Увійшла вона в дім Захарії і привітала Єлисавету. І як почула Єлисавета привіт Марії, здригнулася дитина в її лоні, і Єлисавета сповнилася Святим Духом, і викликнула голосом сильним: “Благословенна ти між жінками й благословен плід лона твого. І звідкіля мені це, що прийшла до мене мати Господа мого? Ось бо, як голос твого привітання залунав у моїх вухах, дитина з радості здригнулась у моїм лоні. Щаслива та, що повірила, бо здійсниться сказане їй від Господа”[3]

Пресвята Діва, також натхнена Святим Духом, відповідає на слова Єлисавети сповненим вдячністю та невимовної радості гімном, який ми тепер називаємо *Magnificat*. Ми не можемо зараз розглянути всі багатства цього гімну, я хочу лише підкреслити певні елементи цієї сцени, які глибоко розважав св. Хосемарія.

Св. Архангел Гавриїл, розказавши Марії, на доказ Божої всемогутності, що Єлисавета чекає дитину, не просив і не радив їй відвідати родичку. Проте Богородиця відчуває, що родичці потрібна її допомога, та знаходить в тому волю Божу. Вона, не зволікаючи, відправляється до селища, де живе Єлисавета. Як слушно наголошує св. Лука, Марія робить це *швидко*. Причина ясна, пояснює св. Амброзій: “Благодать Духа Святого не допускає повільності.”[4] Святіший Отець

Бенедикт XVI розвиває коментар цього Доктора Церкви: “цим словом євангеліст бажає підкреслити, що для Марії слідувати своєму покликанню в слухняності до Божого Духу, яким здійснилося в ній Воплочення Слова, означає обрати нову дорогу і негайно вирушити з дому, одному Богу дозволивши вести себе в цій подорожі.”[5]

Євангельський приклад твердості у діях Марії подає нам перший урок. Коли Божа любов проявляється в нашій душі, нашим обов'язком є негайно відповісти на його благодать, відгукнутися з цілковитою щирістю, не вагаючись і не зволікаючи, на божественне натхнення. Коли Бог проходить поруч з нами (Він кожного з нас по імені закликав і закликає слідувати за Ним), ми повинні відкинути все, що може стати нам

перешкодою наслідувати Господа, жити з ним. Ціле наше існування має бути позначене “святим поспіхом”, який за словами Папи очікується від кожного, хто розуміє, що “Бог завжди має стояти на першому місці, і ніщо інше в нашому житті не повинно змушувати нас поспішати.”[6]

Я згадую деякі події з життя нашого Отця, що показують, як наш Засновник плекав цей поспіх любити Бога та Богородицю дедалі глибше.

Його біографи розповідають, як в перші роки Справи зростала в його душі любов до нашої Матері. Він прагнув поклонитися Марії в кожному з її образів, які зустрічав на вулицях Мадриду. Одного разу він записав в своєму щоденнику: **“Цього ранку я, ставши малою дитиною, повернувся, щоб поклонитися Богородиці в образі**

на вулиці Аточа, на верху будівлі Конгрегації св. Філіпа, тому що забув привітати Її. Хіба дитина зможе не скористатися нагодою сказати своїй матері, як вона любить її? Мати, хай я ніколи не “подорослішаю”[7]

Наприкінці свого життя, вже почавши слабшати, він одного дня проходив поруч з вирізьбленим зображенням Пречистої Діви з Дитятком на Віллі Тевере. Виступ стіни завадив його наміру поцілувати образ, але він, все одно, спробував його дістатися. Пізніше, посилаючись на цей випадок, він говорив, що, не дивлячись на марність наших зусиль, нам треба досліджувати твердість наших намірів проявити нашу любов у відповідь на любов до нас Бога і Богородиці, так щедро проявлену у Воплоченні. Я звертаюся до вас: що конкретного ми вирішили зробити протягом

решти місяців Марійного року у відповідь на особливу любов до нас Господа та його Пресвятої Матері? Чи хочемо ми любити Її - ніколи не обмежуючись - ще більше? Чи прагнемо ми, щоб Вона привела нас до свого Сина?

Давайте розглянемо інший аспект сцени Відвідання. Коли Марія возносить хвалу Богу в своєму *Magnificat*, вона передусім - як і раніше у Благовіщенні — говорить про свою покору, визнаючи свою нікчемність перед Богом, що є невід'ємною складовою цієї чесноти. **“Покора безцінна! *Quia respexit humilitatem...Бо він зглянувся на покору...Не про віру, не про милосердя, не про непорочну чистоту наша Мати співає в домі Захарії свій гімн: бо він зглянувся на покору слугині своєї; ось бо віднині ублажатимуть мене всі роди.”*[8]**

Св. Августин пише, що “оселею милосердя є покора”[9]. Справжнє милосердя зростає тільки на ґрунті, удобреним глибокою покорою. Надзвичайна покора Богородиці, яка кожної миті бажає, щоб Бог працював в її душі, і не приписує собі жодних заслуг, призводить до того, що Бог обдаровує Її дедалі більшою любов'ю і веде до повноти слави Внебовзяття.

Мої дочки й сини, давайте навчимося від нашої доброї Матері діяти в такий спосіб за будь-яких обставин. До останньої миті ми повинні будемо боротися проти ворогів нашого освячення, особливо проти самолюбства, яке є головною перешкодою нашому єднанню з Богом. Прислухаймося ще раз до св. Хосемарії. Одного разу, відповідаючи на запитання про цей аспект духовної боротьби, він наголосив: **“Добре, що ти**

маєш бажання боротися проти гордині. Проте я, не будучи пророком, скажу, що ти будеш боротися з гординею до самої смерті. Проси Бога зробити тебе покірним. *Quia respexit humilitatem ancillae suae* (Лк 1:48) *Бо він зглянувся на покору слугині своєї.* Отже ти маєш прагнути служити Господу, наслідувати покору нашої Матері. Євангелія не показують нам Марію в моменти найбільшого тріумфу її Сина. Але ми бачимо її у підніжжя Хреста. Ми бачимо її також в час першого чуда, яке наш Господь здійснив на прохання Пресвятої Діви. Проси Його милості, щоб він зробив покірними тебе і мене.”[10]

Розважання великого привілею Марії неодмінно наповнює нас подивом. Наша небесна Мати дивовижна! Ми споглядаємо її в

сцені з Апокаліпсису, одягнену в сонце, і місяць під стопами її, а на голові її вінець з дванадцяти зірок. [11] Однак “ми знаємо, що всі ці привілеї даровані Марії не для того, щоб віддалити її від нас, але навпаки, наблизити.” [12] З небес вона супроводжує кожного з нас, наче він є її єдиним сином або єдиною дочкою. Вона ніколи не перестає опікуватися нами, щоб одного дня в єднанні зі своїм Сином і всіма ангелами та святими ми могли досягти вічного блаженства.

Ми знов згадаємо про це 15 серпня, оновлюючи посвячення *Opus Dei* Найсолодшому Непорочному Серцю Марії. В цей день хай всі вірні Прелатури - ті, хто ще на землі, і ті, хто вже віддали свої душі Богу — з'єднаються у своїх намірах, а особливо з намірами нашого Отця. Давайте приєднаємося до

посвячення, яке він зробив в 1951 році в Лорето, і яке я особисто оновлюватиму від імені усіх вас в цей Марійний рік. Ми віддамо наші бажання та зусилля під опіку нашої Матері, яка, за словами св. Томи Аквінського, є *totius Trinitatis nobilis triclinium*, [13] місцем спочивання Святої Трійці. Як сказав на недавній аудієнції Святіший Отець, “завдяки Воплоченню, три Божественних Особи створили собі помешкання в її повної благодаті душі, втішаючись і радіючи так, як в жодному іншому творінні. За її посередництвом ми можемо отримати будь-яку допомогу.” [14]

Ми зробимо це також 22 серпня, на свято Цариці Неба, і наступного дня в річницю божественного вислову, який залишив в нашого Отця “смак меду і стільника” в час, коли він особливо цього потребував: *adeatus cum fiducia ad*

thronum gloriae, ut misericordiam consequatur! Прийдемо з довірою до трону слави, щоб отримати милість!

Посилюймо нашу молитву за Святішого Отця, за його наміри, за всі надії та плани, які він носить в серці для добра душ, і також за можливість відпочинку для нього протягом цих місяців.

Разом з усім тим, підтримайте також мене в моїх намірах

З усією моєю любов'ю
благословляю вас!

Ваш Отець,

+ Хав'єр

Памплона, 1 серпня 2010

* Мати Божа з Апаресіда (португальською Nossa Senhora Aparecida) — свята заступниця Бразилії. Цей темношкірий образ -

невисока дерев'яна статуя Пресвятої Діви, зберігається в Базиліці національного санктуарію Матері Божої з Апаресіда, розташованому в місті Апаресіда бразильської провінції Сан-Паулу. Базиліка є четвертим найбільш відвідуваним Марійним санктуарієм в світі, здатним прийняти до 45 тисяч прочан одночасно.

1. Св. Хосемарія, *Замітки*, зроблені на зустрічах сімей, 12 квітня 1974.

2. Св. Хосемарія, *Друзі Божі*, 291.

3. Лк 1:39-45.

4. Св. Амброзій, *Пояснення Євангелія від св.Луки*, II, 19 (PL 15, 1560).

5. Бенедикт XVI, *Проповідь на Урочистість Внебовзяття Пресвятої Діви Марії*, 15 серпня 2009.

6. Там же.

7. Св. Хосемарія, *Особисті замітки*, 446 (3 грудня 1931).

Цітовано з А. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, vol. I, p. 341.

8. Св. Хосемарія, *Шлях*, 598.

9. Св. Августин, *Свята Непорочність*, 51.

10. Св. Хосемарія, *Замітки*, зроблені на зустрічах сімей, 21 жовтня 1972.

11. Од 12:1.

12. Бенедикт XVI, загальна аудієнція, 2 січня 2008.

13 .Св. Тома Аквінський, *Пояснення Радуйся, Маріє*, част. 1.

14. Бенедикт XVI, загальна аудієнція, 23 червня 2010.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
uk-ua/article/list-prelata-serpen-2010/](https://opusdei.org/uk-ua/article/list-prelata-serpen-2010/)
(18.04.2025)